

"ALS KIND BLIJF JE HOPEN DAT HET NOG GOED KOMT TUSSEN JE OUDERS" | LEILA (20)

Door WAT WAT jongerenreporter | 11-24 jaar

Mijn ouders zijn uit elkaar gegaan toen ik zes jaar was. In het begin had ik het er heel moeilijk mee.

Ik herinner me nog goed dat ik binnen aan het spelen was met mijn popjes en dat mijn mama en papa toen plots vroegen of ik even op de zetel wou komen zitten. Ze zijn toen elk langs een kant van mij gaan zitten en vertelden dat 'mama en papa niet meer van elkaar hielden' en dat ze uit elkaar zouden gaan.

Ze legden ook uit dat we dus niet meer in ons huisje zouden kunnen blijven wonen en dat ik twee nieuwe huisjes zou krijgen. Die woorden te horen krijgen heeft mij toen enorm doen schrikken, vooral omdat ik maar zes was en nooit iets had gemerkt van het feit dat het minder goed ging tussen hen.

“Elke keer dat ik naar mijn ander huis moest, huilde ik heel veel, omdat ik telkens opnieuw ‘afscheid’ moest nemen.

Leila, 20 jaar

Mijn ouders besloten om aan co-ouderschap te doen, dus elke keer dat ik weer naar mijn andere huis moest, huilde ik heel veel, puur omdat ik nog zo jong was en ik telkens opnieuw 'afscheid' moest nemen van ofwel mama of papa. Naarmate ik ouder werd, begon dit steeds makkelijker te gaan omdat dit een onderdeel geworden was van mijn dagelijkse leven.

Mijn broertje was nog maar drie jaar toen mijn ouders uit elkaar gingen, dus hij had er op dat moment nog niet echt besef van. Tegen de tijd dat hij er wel besef van had, was het ook bij hem al meer een 'gewoonte'. Hij heeft het er natuurlijk ook lastig mee gehad, maar dit was op een andere manier dan bij mij.

Het heeft een tijdje geduurd voor ik met mijn ouders durfde praten over de situatie. Zeker het eerste jaar zei ik er niet veel over, ik denk dat dat kwam omdat ik alles aan het verwerken was. Ik had toen ook het gevoel dat erover praten helemaal niets zou uithalen.

Pas op latere leeftijd ben ik dan wel begonnen met erover te praten tegen hen. We hebben toen alle drie openlijk kunnen zeggen hoe we ons voelden en wat de scheiding met ons deed. Het deed goed om mijn gevoelens toen even op tafel te kunnen gooien.

Ik heb het geluk dat mijn ouders nog wel overeen komen. Het is niet zo dat zij nog gezellig samen iets doen (ook al zouden mijn broer en ik erbij zijn), maar ze kunnen wel rustig met elkaar praten en kunnen elkaars aanwezigheid tolereren. Dit was voor mij ook wel een belangrijk aspect van mijn verwerkingsproces.

PRAAT EROVER

Chat met Awel

Ma, di, do, vr: 17-22u. Wo, za: 16-22u. Je kan even in de wachtrij terechtkomen.

Mail met Awel

Antwoord binnen de 72u

Bel met Awel

Gratis en anoniem op 102. Ma-vr: 16-22u. Wo&za: 14-22u. Het kan zijn dat je even in de wachtrij terecht komt.

Bezoek het forum van Awel

Deel je verhaal met leeftijdsgenoten of reageer op het verhaal van iemand anders.

 Ik heb het geluk dat mijn ouders nog wel overeen komen. Dit was voor mij ook wel een belangrijk aspect van mijn verwerkingsproces.

Leila, 20 jaar

Mijn beide ouders hebben een nieuwe partner en ze zijn ook allebei een aantal jaar geleden hertrouwd. In het begin vond ik dat niet zo leuk. Als kind blijf je toch hoop koesteren dat het nog goed komt tussen je ouders. Pas toen ik besepte dat dit niet het geval ging zijn, ben ik hun nieuwe relaties beginnen te accepteren. Ik moet wel zeggen dat ik me veel beter voel bij de nieuwe relatie van mijn mama dan bij die van mijn papa, maar dat is een heel ander verhaal. 😊

Ikzelf ben ondertussen 19 jaar en heb nog nooit een (echte) relatie gehad. Ergens denk ik dat het wel daardoor kan komen. Ik ben bang dat ik iemand ga tegenkomen die mij tijdelijk gelukkig maakt, om dan uiteindelijk toch afscheid te moeten nemen van die persoon. Eigenlijk mag ik mezelf daar niet door laten afschrikken, maar er is wel iets in mij waardoor dit altijd in mijn achterhoofd speelt.

*Leila is een fictieve naam **TEKST:** Margot Gysbrechts